

КОЛИ РОЗКВІТНЕ ДУША

Щуліпенко
Катерина

АНТТИВІР2020

КОЛИ РОЗКВІТНЕ ДУША

«Все чудово!» – голос, гучність, вимова – все звучить так фальшиво... Ніколи я ще не чув такої щирості в неправді. Ці слова завжди звучали весло і енергійно, так, щоб ніхто навіть і не подумав, що вони є брехнею.

Я заплющую очі, промовляю їх знову і знову, і ось я поряд із ним, чую шелест пожовклої трави під ногами, вдивляюсь в неосяжну блакить. Вдихаю тепле повітря – літо ХХго року. Я чую його кроки поряд із моїми, краєм ока помічаю його погляд.

Все могло закінчитись тоді, саме в той момент, коли я запитав, чи все добре. Все могло закінчитись, якби він не сказав ті два жахливі слова – «все чудово». Я знав, що Еліас так відповість, знав, що це неправда. Але він посміхнувся, і ця посмішка змусила мене повірити. Як завжди...

Тоді я не хотів ні про що замислюватись. Мені подобалось що ми нарешті в безпеці, далеко від великих міст, де вірус поширювався дуже швидко – хтось відкашляв квітку, інша людина вдихнула її пилок. Проходять тижні, а може і місяці – спочатку сильний кашель і біль в грудях, ніби крізь ребра і хребет пропускають леза, які з кожною секундою ріжуть все повільніше і повільніше, розтягуючи час; потім люди відхаркують пелюстки з кров'ю, далі квіти, далі суцвіття... Порятунку вже немає, і людина помирає від задухи, або зупинки серця, перетворюючись на квітник. Ханахакі – ось назва хвороби.

Коли я був маленьким, мама часто розповідала про цей вірус. Здається, вона говорила, що він виникає коли людина безнадійно сильно і не взаємно закохана в іншу. Тоді всередині організму починають рости квіти – вони проростають в серце і легені, заповнюючи бутонами кожен сантиметр. Потім вони пробиваються назовні, крізь кістки і шкіру, і людина помирає...

Раніше таких випадків було менше. Можливо, через те, що всім щастило в коханні, а можливо, вони вчасно помічали симптоми, і не давали іншим вдихати випари від квітів. Але те, що сталося кілька тижнів тому, пояснити не може ніхто. Спочатку це були поодинокі випадки – люди раптово пропадали. Вони не приходили на навчання, на роботу, не відповідали на дзвінки. Вони були мертві. А їх тіла були вкриті квітами. З кожним днем в нових все більше і більше говорили про такі інциденти, коли одного разу не оголосили пандемію.

Розплющив очі. Ось я знову в своїй кімнаті, дивлюсь на сіру стелю. Так незвично – я ніколи не помічав як світло від вікна розсіюється по кімнаті, змішуючись з тінями. Чесно кажучи, я ніколи не звертав уваги на маленькі деталі. І я шкодую про це, бо тепер вже пізно.

Я ненавиджу згадувати своє минуле. Я ненавиджу згадувати всі щасливі моменти, які я прожив. «Дивно» – скажете ви. Можливо...

Підходжу до дзеркала. Пам'ятаю, як раніше у відображенні бачив не лише це бліде, ніби побите самою долею обличчя і грубі чорні пасма. Там був Еліас... Пам'ятаю, як зранку він просинався раніше за мене, і поки я не прокинувся не робив нічого, дивився у вікно.

Хах, дивне відчуття від цих спогадів. Ніби такий спокій на душі, але все розривається від болю. Хочуться кричати, а горло ніби щось стискає, не даючи зробити подих. Боляче навіть дихати.

Коли я прокидався, він зустрічав мене посмішкою. Я ненавиджу її! Я ненавиджу його дурнувату посмішку! Я ненавиджу те, що їй вдавалось приховати весь біль, що відчував Еліас. Я не навиджу те, що я не помічав цього...

Той день коли ми нарешті вибрались з міста я ніколи не забуду. Прорватись було важко. В кожному кварталі знаходилось по кілька патрульних, які контролювали кожну людину. Якщо є симптоми – вбивали на місці. Жорстоко? Що ж, можливо. Можливо... Але це єдиний спосіб вберегти здорове населення від вірусу. А хворим все одно вже не вилікуватись, принаймні так вважає влада.

Ідучи по вулицям, всюди можна побачити ще зовсім свіжі плями крові, деколи з пелюстками. Працівники навкруги швидко замітають сліди, щоб, не дай Боже, ніхто не побачив, що діється. Щоб ніхто не побачив, що «людей вбивають просто за те, що вони полюбили».

Це були не мої слова. Це були слова Еліаса. Він сказав це, коли ми нарешті перетнули кордон міста і вже йшли вздовж пустої траси.

— Седрик, а куди ми взагалі йдемо?

— Неподалік від міста є будинок моєї бабусі. Туди вже багато років ніхто не приїжджав, тому можна спокійно пожити там кілька місяців, поки весь цей шум з карантинном не припиниться.

— Ясно.

Далі ми йшли мовчки. Але... Але це мовчання не здавалось напружливим, як буває. Мені подобалось мовчати в присутності Еліаса. Мені здавалось, що мені не потрібно буде говорити нічого, щоб він мене зрозумів.

Інколи я обертався назад, щоб подивитись, чи не відстав він. І кожного разу мій погляд зупинявся на пшеничному волоссі. Як я тоді хотів зупинитись, доторкнутись до нього. Я хотів стати вітром, щоб мати змогу торкнутись шовкових золотистих пасом, я хотів стати сонцем, щоб він посміхався мені. Я хотів буди повітрям, яким він дихає, яке літнім теплом торкається його обличчя, тонких зап'ясть. Я хотів бути тим, без чого Еліас не зможе жити.

Може для когось це здається дивним, але мені подобалось розглядати його. Його обличчя, трохи бліде, але завжди живе; тонкі риси, ніби виточені з мармуру завжди випромінювали непомітне сяйво. Я ніколи не казав йому цього. Я ніколи не розповідав йому, наскільки сильно мені хочеться провести долонею по голові, доторкнутися до ледь помітних веснянок. Я ніколи не говорив йому, наскільки сильно я ціню нашу дружбу, його підтримку, просто його присутність.

Тиша. Навкруги ні душі – лише ми вдвох ідемо по полю. Пахне медом. Напевне, від квітів. Я посміхнувся. В дитинстві мама навчила мене плести вінки з польових квітів. Пам'ятаю, як коли ми з Еліасом познайомились, перше, що я йому подарував був вінок з ромашок і звіробою. Він чомусь відмовлявся його викидати... Повісив на стіну і беріг як зіницю ока.

— Еліас..?

— Так?

— Ти... пам'ятаєш вінок, який я подарував тобі, коли ми були маленькі?

— Звичайно пам'ятаю.

Я нічого не відповів. Звичайно пам'ятає? Що це має значити? Що він цінює цей подарунок, чи що це було настільки дивним, що забути неможливо?

— А чому ти питаєш..?

— Да так, неважливо.

І ось ми знову ідемо мовчки. Я відчуваю, як пелюстки невагомо торкаються пальців на руках, відчуваю, як у волоссі грає легкий літній вітерець.

Кашель. Я озирнувся.

— Еліас..? Все добре?

Здається він... наляканий? Дивно.

— Так, так. Все добре. Я просто... поперхнувся.

— Добре.

Поперхнувся. Все добре. Я видохнув. Хоча ми і не контактували з хворими на

ханахакі, я все одно хвилююся. Хто знає, що могло статись з Еліасом, коли мене не було поряд.

Я зупинився.

— Еліас, я прошу тебе, якщо щось не так – скажи мені. Зрозумів?

— Седрик, я...

— Я запитав – ти зрозумів?!

Що я роблю..?

— Вибач. Я сказав занадто різко. Просто... Просто говори якщо тебе щось турбує, добре?

— Так.

Він завжди таким був. Ніколи не говорив про свої проблеми, намагався вирішувати їх сам. Мені це не подобалось. І зараз не подобається.

Починало темніти. Ідучи по сільській дорозі, ось так, як ми ідемо зараз, мовчки, ти перестаєш думати. Залишаються лише почуття – запах квітів, прохолодний вечірній вітерець, лишаючий на тілі невидимі поцілунки. Під ногами шелестять трави, по стеблах стікає роса. А над головою синя безодня, яка з кожною хвилиною затягує в себе останні промінчики світла. Вона розмальовує хмари в рожево-вогняні барви, розсипає сяйво зірок по небосхилу. В її пурпурово-рожевих обіймах запалюється місяць – тонка смужка, витончено зігнута серпом. Він розливає холодне медово-біле світло, опалює поглядом, ніби манить до себе.

— Сееедрик!

— Що?

— Ще довго? Я більше не можу іти – зараз просто тут звалюся.

— Ще трохи, дотерпи.

— Угх, добре.

— Чи може хочеш, щоб я тебе поніс, як маленьку дитину?- я лукаво посміхнувся.

— Ні! Ні, дякую.

Він трохи пришвидшився і через кілька секунд вже обігнав мене. Подивився на мене, ніби хоче щось довести.

— Що?

— Нічого! Бачиш, я не такий вже і слабкий і безнадійний як ти думаєш!- він засміявся і почав бігти.

— Еліас! Зачекай...

Я ніколи не розумів, як він думає. Мені здається ніхто цього не розумів. Жодна людина не могла передбачити, що він вирішить зробити в наступну хвилину. І ось знову – він був готовий впасти на місці лише кілька хвилин тому, а тепер вже з усіх сил біжить вперед.

Знову кашель.

В той момент мені здалося, що серце зупинилось на кілька секунд. Я перестав дихати, прислухаючись. Еліас стояв за кілька десятків метрів від мене, повернувся спиною. Ніби щось роздивлявся.

Через декілька секунд я нарешті отямився.

— Еліас!? Що сталося?

— Все... все нормально. Просто поперхнувся.

— Знову поперхнувся? Тобі не здається це дивним?..

Я знав, що він бреше. Знав, що він намагався приховати щось важливе. Коли я підійшов, він заховав руки в кишені. Я знав, що це не завершиться нічим хорошим, але я знову повівся на його «все добре».

— Прошу, скажи мені...

— Я сказав, все нормально.

— Але...

— Я. Сказав. Все. Нормально.

Його голос... Ні, це не може бути він. Це не він! Це не його голос! Це не голос того Еліаса, якого я знав – грубий, холодний, прорізаючий повітря. Це не той ніжний і веселий голос, до якого я звик.

— Вибач.

Сказати щось інше я не зміг.

Ми повільно йшли далі, не промовивши ні слова до того, як дістались будинку.

— Це тут.

Вже було зовсім темно. Я побачив знайомий паркан і ніби напівпрозорі силуети маків. Здавалося, пройшла вічність з того моменту, як я був тут востаннє.

Ми зайшли в хату. Темно. Тихо. Пусто. Всюди пил і пахне прогнившим деревом.

— Довго ж тут нікого не було...

— З роки. Після того як ми поховали бабусю сюди ніхто не приїжджав.

— Ясно.

Ми зайшли трохи далі, до спальні. Два ліжка – моє і бабусине, невелика книжкова шафа, старе дзеркало – все як і було раніше.

— Тут будемо спати,- я вказав на ліжка,- завтра потрібно буде все прибрати... Але зараз давай просто відпочинемо.

— Гарзд.

Еліас впевнено попрямував до одного з ліжок і поставив біля нього рюкзак з речами.

— Не проти якщо я буду тут?

— Та ні...

- Добре.

Він навіть не глянув на мене. Говорив різко і стомлено, хоч і намагався це приховати – я занадто добре його знаю щоб не почути різницю в голосі.

— Еліас...

— Що?- навіть не озирнувся.

— В тебе точно все добре?

— Так.

Ні. Ні! Я ж знаю що це не так. Нащо ти мені брешеш?..

— Гарзд. Тоді на добраніч.

Витрусивши покривало, я ліг, повернувшись обличчям до стіни.

— На добраніч.

Наступні кілька днів пролетіли швидко. Прибираючись, в погребі ми знайшли старі консерви і соління. Звичайно, цього нам вистачило б максимум на кілька тижнів. Але ми вирішили подумати про це пізніше. До того ж, у нас залишилась їжа, яку ми взяли з собою з міста.

Ми витратили на прибирання майже цілий день. Увечері, коли ми закінчили, їсти зовсім не хотілось. Принаймні мені. Але, як мені здалося, в Еліаса теж не було апетиту. Так само, як і в наступні дні. Він завжди був неголодний. Мене починало це хвилювати, адже раніше... Раніше він любив поїсти. Ні, він не був ненажерою, який ніби пилюс – поглинає все, що побачить. Він просто любив смачну їжу. Мене це завжди веселило. Адже це було його слабким місцем – він не міг довго на мене злитись і ображатись, бо я приносив йому щось смачненьке. Тоді він посміхався і ми знову були не розлий вода.

Той день був теплим, можливо навіть спекотним, як для весни. Весь перший тиждень ми з Еліасом майже не виходили з хати, тому вирішили вийти прогулятись, оглянути околиці.

— Хто знає, може ми навіть на щось цікаве натрапимо!

Того дня він був дуже веселим. Того дня я знову повівся на його посмішку, і повірив його щирості.

Ми вийшли на дорогу, по якій прийшли сюди.

— Куди ми підемо?

— Нуу... Не знаю... Можемо піти... Ну хоча б туди.

Я вказав на поле. Зараз, коли тут не залишилось людей, ніхто не втручається в природу, ніхто не підстригає дерева, не вириває бур'яни. Ніхто не протоптує маленькі доріжки серед високої нескошеної трави. Саме тому мені подобалось тут. Мені подобалось відчуття того, що на всій планеті залишився лише я. Лише я і Еліас. Лише ми вдвох – і безкраї поля, наповнені червоним шовком маків і золотим сонячним світлом. Ми йшли все далі – спочатку я, за мною Еліас. Ледве торкаюся квітки, відчуваю як пелюсток рухається по кінчику пальця, за мить відривається від шкіри і занурюється в невагомість, чекаючи поки до нього доторкнеться інша рука. Під ногами шурчить ледь пожовкла від денної спеки трава. Заплющую очі – чую його кроки, його дихання. Чую, як він хоче кричати: «Я тут! Я тут з Седриком, і ми тепер в безпеці!»

Але я прошу, Еліас, я благаю тебе, не розповідай нікому. Не розповідай про це всьому світу. Нехай для мене ти будеш всім світом – але я благаю тебе, не розповідай. Я краще помру, ніж буду знати, що ця мить більше не наша.

Поки ми йшли, почався дощ.

Це був сон. Це був солодкий літній сон, який був вічним. В його очах – весь небокрай, світиться сонячним промінням крізь краплі дощу. В моїх очах – він, дивиться на небо і посміхається, простягаючи долоні догори.

— Седрик, це місце чудове!

— Знаю.

Це місце, де я мріяв про тебе ще до того, як ти з'явився в моєму житті.

Я зупинився. Чомусь мені здалось, що якщо я зупинюсь, ця мить також зупиниться, і буде вічною. Я б хотів, щоб так було. Я б хотів, щоб Еліас завжди був таким щасливим, щоб завжди посміхався, щиро, і не намагаючись щось приховати, так, щоб без слів було чути його крик – «я щасливий!». Я був готовий віддати все, що в мене було – мої гроші, їжу... Я був готовий віддати йому своє серцебиття і дихання, своє життя – все, щоб ця мить не закінчувалась.

Це була наша мить – лише я і він.

Це була мить, яка для мене була цілою вічністю, тою неосяжною глибиною, яка прохолодним сріблом світилась в очах Еліаса. Я молився тій глибині, я несвідомо боготворив її, ніби тягнувся туди, хотів, щоб вона поглинула мене повністю.

Я хотів доторкнутись до неї, до того тепла, яке з кожним його подихом наповнювало мене. Я хотів доторкнутись до нього, крізь порцелянову шкіру відчути таке знайоме серцебиття, почути як він промовляє моє ім'я.

Якби ж Еліас знав, як сильно я хочу, щоб він розумів, що я відчуваю, дивлячись на нього, як шалено б'ється моє серце, як сильно я хочу торкнутись його руки, яка зараз тягнеться до сіро-синіх важких хмар.

Але цього говорити не можна. Ніхто не зрозуміє. Він не зрозуміє...

Я заплющив очі і підняв обличчя догори. Не зрозуміє...

— Ти чого став? Побігли!

Я не встиг прийти до тями, як вже біг слідом за тим хлопчиком, який з ніжною щирістю вів мене вперед. За тим хлопчиком, якого, як мені здавалось, я втратив, який потонув в непробудній глибині болі. Який зараз посміхався і міцно стискав мою руку. Він біг вперед, проривав невидиму завісу страху, розтинав перед собою повітря і пробивав шлях крізь непроглядну макову гладь. А я біг за ним.

Мені не подобається згадувати цей день. Чому? Бо він був найкращим в моєму житті. Бо цей день наповнений такою кількістю тепла, від якої стає боляче дихати. Я ніби

досі знаходжусь там, на маковому полі, під теплим літнім дощем, тримаю Еліаса за руку. Мені здається, що я досі відчуваю ледь-ледь теплі тонкі пальці, які стискають мою долоню.

Я ненавиджу той день, бо він більше ніколи не повториться.

Ішли тижні. Їжі у нас було небагато, але не можна сказати що ми були голодні – всього вистачало. Звикнути до такого способу життя було складнувато – немає електрики, всіх сучасних пристроїв, ми вдалині від цивілізації і великих міст, зовсім самі. Але ми якось призвичаїлись, і таке життя починало ставати звичайною рутинною.

Але одного дня дещо сталося. Дещо... жахливе. Я тоді був надворі, лежав під деревом в саду і читав щось. І тоді я почув кашель. Еліас кашляв. Знову. Я розумів, що якщо я зараз запитаю в нього чи все нормально, він відповість що все чудово і піде геть. І я ненавиджу його за це. Я ненавиджу те, що він постійно бреше мені! І не лише мені – всім говорить що все нормально, а насправді всередині його розриває сильний біль. Я підвівся, струхнув посохлу траву з ніг. Чітко пам'ятаю, що відчував в той момент – мені не хотілось іти туди. Я був готовий зробити все що завгодно, тільки б не заходити до хати.

— Еліас.

Мовчки подивився на мене.

— Що сталося?

— Нічого.

Відповів різко і швидко, ніби завчасно продумав що буде говорити.

— Я не запитую чи сталося щось. Я запитую, що саме сталося.

— Я ж сказав – нічого не сталося. Залиш мене в спокої. В мене все нормально.

— Ні, не нормально!

Мені набридло мовчки дивитись, як він страждає. Мені набридло спостерігати, як він намагається приховати від мене свій біль, мені набридло дивитись на те, як я втрачаю свого єдиного друга. Мені набридло... Ні, мені боляче дивитись на те, як він перестає мені довіряти.

— Еліас, я благаю тебе. Скажи, що не так.

— Все нормаль... Кхах!

Кашель. Знову він. Знову мене паралізує і я не можу вимовити не слова. Снову мене ніби вдарила блискавка, і я не можу ворухнутись від страху. Зачекайте... Кров..? Кров?!

— Еліас!

Я хотів наблизитись до нього.

— Не підходь!

Я зупинився. Це... Це неможливо описати. Неможливо описати, як страшно мені тоді було. Я дивився на його долоню – все така ж тендітна і бліда, з різко випираючими кісточками на пальцях. Все така ж холодна, ніби з мармуру. Але тепер з багряними пелюстками на ній.

— Еліас, що...

— Замовкни! Не говори... Кхах! Кхх..! Не говори нічого.

Ні, ні, це не може буди кров. Ні, точно ні. Еліас би не приховував цього. Правильно? Хах, ні. Точно ні. От я дурний, подумав, що він і справді щойно відкашляв квітку. Напевне, мені здалося. Я просто втомився... Так, точно! Я просто стомився, от мені і здалося...

— Седрик.

Ні, ні, прошу. Не говори що це правда...

— Пробач, що не сказав.

— Що..?

— Пробач.

— Що ти таке говориш???

Я підійшов до нього і взяв за плечі, щоб повернути до себе.

— Я запитав – що ти таке говориш?!

— Еліас, я... в мене...

— Говори!

— В мене хана хакі. Відпусти мене!

І ось знову я відчуваю той дикий нестримний страх, від якого неможливо врятуватися. Ось я знову стою перед ним, паралізований, дивлюсь йому в очі. Він також налякай. Я бачу, як тремтять його руки, трясуться коліна, ніби він зараз впаде. Бачу, як він дивиться на мене – ніби благає, щоб я не повірив його словам.

Пробач, я вірю тобі.

Бачу, як він починає кліпати очима, злякано, намагається приховати сльози, які швидко стікають по блідих щоках. Бачу, як опускається на підлогу, закриває обличчя руками і благає мене пробачити йому.

А я ніби не чую... Здається, я уві сні. Я не більше не відчуваю твердих дощок знизу, здається, що я більше нічого не розумію і не відчуваю. Але... Але мені так страшно... В той момент я згадав останні кілька тижнів. За цей час він жодного разу не одягнув щось з короткими рукавами, ніби намагався сховати своє тіло, щоб я не побачив чогось, що я точно бачити не хотів.

— Еліас, можеш зняти светр?

— Щ-що?..

— Зніми светр.

— Що? Навіщо?.. Я не..

— Бо я так сказав. Мені потрібно впевнитись що все не настільки погано.

— Все нормально, тобі не потрібно..

— Я. Сказав. Зніми його!

Він навіть не міг уявити, як мені було боляче. Як мені було боляче, коли з-під товстої тканини з'явилися витинаючи ребра, вкриті численними ранами і подряпинами від квітів, які проривались через шкіру назовні. Руки, плечі, шия, спина, живіт – все було в кривавих квітах.

Все... все скінчено..? Це кінець? Так? Хах... Життя цікава штука. Особливо коли розумієш що воно ось-ось завершиться.

Я не міг плакати. Я був... Я був ніби пустим: жодного почуття, жодної емоції. Сил немає навіть щоб зробити подих. Я просто стою і дивлюсь на Еліаса. На його хвилясте золотисте волосся, на його веснянки, на його темні очі. На його тонку ший, ключиці, ребра. Все в крові. Все в цих квітах.

— Еліас... Я... Чому ти не сказав мені..?

Хах, на що я сподівався? Що він відповість мені? Ідіот. Це я винен. Я повинен був помітити.

— Седрик, я...

— Можеш не говорити. Слухай, я... Я... Пробач мені, що не помітив, хоча вже пізно щось говорити. Вже пізно...

На цих словах я нарешті згадав, що це не сон, що я стою на твердій підлозі, і що мені страшно і боляче...

— Ні, Седрик. Я повинен був сказати. Але... Мені було страшно. Мені було страшно, що ти мене покинеш.

— Що?! Я ніколи...

— Прошу, дослухай. Я... Я не знаю, к це сказати. Мені дуже боляче це говорити, бо я не хочу руйнувати нашу дружбу в останній момент, коли... Коли... А, неважливо. Я хотів сказати, що...

Він зупинився. Я бачив що йому було страшно. Він весь тремтів і дихання було швидким і збитим.

— Седрик, я... Я люблю тебе. І завжди любив. Все своє життя.

Так само як і я.

Я любив тебе все своє життя: кожен день, кожен годину, кожен хвилину. Кожен момент поряд із тобою був для мене особливим, бо я любив тебе. І зараз люблю.

Я не міг більше стримуватись. Цей біль... Ніби тупим ножом розривають зсередини, проходять лезом крізь легені і хребці. Я не міг рухатись. Я не міг дихати. Все, що я відчував, це гарячі потоки сліз по щоках.

Я ненавиджу ту мить, коли я нарешті зрозумів, що коїться.

Я ненавиджу своє життя.

Все сталося швидко. Тієї ж ночі він помер від зупинки серця. Я був тоді поряд з Еліасом, я бачив, як він стримує сльози, аби мені було легше.

Йому було боляче. Я бачив, як все його тіло тремтить, як на білі простирадла стікають краплі крові, як він деколи жмурився, стримуючи крик, який розірвав би мені серце.

Але він посміхався мені. Я теж хотів посміхнутись йому. Але так і не зміг.

Його останній подих... Він був тихий. Я навіть не зрозумів, що все скінчено. На його обличчі навечно застив спокій, а на губах легка усмішка. Еліас хотів, щоб я думав, що він помер щасливим. Але... Але як я можу вірити його усмішці, коли він помер через ненависть. Так! Саме через людську ненависть.

Уявіть собі світ, в якому тебе знищать, якщо ти полюбиш «не ту» людину. Де від тебе може відректись родина, лише тому, що ти любиш «неправильних» людей. Де людям просто заборонено любити і проявляти свою любов.

Ми живемо в цьому світі. Ми живемо в цьому пеклі, де гинуть люди, лише тому, зщо бояться буди засудженими. В світі, де скоро не залишиться людей, бо епідемія візьме своє. Говорять, що причина поширення вірусу невідома. Але ж... Всі чудово знають від чого помирають тисячі людей по всьому світу. Чому кожної хвилини патрульні знаходять бездиханні тіла, вкриті квітами і кров'ю. Їх слова не були почуті. Їх серце зупинилось і проросло квітами, бо вони знали, що якщо скажуть, їх вб'ють. Їх знищать, їх засудять і зненавидять, бо вони «інші».

Одна з дівчат, яких знайшли кілька тижнів тому, полюбила свою подругу всією душею, і не сказала цього. Бо знала – її не сприймуть. А того хлопця, який помер від задухи в своїй кімнаті, зненавиділи батьки, за те, що він любив свого найкращого друга. Ханахакі – хвороба яка виникає через невзаємне кохання. Вірус розповсюджується по тілу, повільно вбиваючи. Говорять, що ліків немає...

Але ніхто не говорить про те, що єдине, що потрібно щоб врятуватись від загибелі – це ті заповітні слова, які заборонено говорити. Ті слова, які Еліас сказав занадто пізно. Ті слова, які я сказати не встиг.

Я тебе люблю.

Я сидів коло нього ще довго. Його руки завжди були холодні і худі, навіть кістляві, але зараз вони здавались ще холоднішими і ще крихкішими. Я так сильно хотів, щоб вони зараз потягнулись до мене, доторкнулись до солоної від сліз щоки. Я хотів знову почути його голос. Я хотів знову побачити той вогник в його очах, хотів побачити там цілий небосхил. Я хотів щоб ми знову були там, серед маків, в ту мить, коли в мене збивалось серцебиття і я не дихав, дивлячись на нього. Хотів повернутись туди, і сказати, що люблю його, більше за своє життя люблю.

Але цього не буде, вірно?..

Мені здавалось, що це просто страшний сон. І я через секунду прокинувся, і все буде як раніше – я і Еліас, разом ідемо по міській дорозі. Що він ось-ось розплющить очі і візьме мене за руку, щоб я не хвилювався.

Але ж це неправда, так?..

Його очі все ще заплющені, руки нерухомі, обличчя бліде, а грудна клітина не підіймається від подихів. Серце більше не б'ється. Залишились лише квіти – вони повільно, невидимо для всіх проростають крізь рази, заповнюють горло і все всередині, линуть назовні, щоб вдихнути те повітря, яке Еліас вже ніколи не вдихне.

З того моменту пройшло вже кілька місяців. Але здається, що пройшов всього тиждень. Здається, що лише тиждень тому ми разом гуляли і сміялись, не думаючи ні про що.

Еліаса я поховав в глибині старого бабусиноного саду. Так, можливо це прозвучить жахливо. Але... Варіантів у мене було небагато. Кожного дня, зранку, я приходжу до нього. В такі моменти мені все ще здається, що це просто сон. Я не відчуваю світ навколо себе. Я не відчуваю холоду і спеки, я не відчуваю болі, не відчуваю голоду. Нічого. Всередині я ніби пустий. Нічого там більше немає.

Хоча... Ні, мені боляче. Мені дуже болячи. Коли я стою поряд з його могилою, мені здається, що грудина от-от розірветься від того, що я відчуваю. Мені боляче дихати, боляче рухатись, боляче думати... Якби Еліас побачив мене, я знаю, що він був би засмучений: підлога в багряних краплях і лезо на підвіконні. Знаю, що він взяв и мене за руку і запитав, чому вона замотана, а через бинт видно червоні плями.

Пробач мені, Еліас... прошу тебе, пробач. Мені так важко без тебе.

Мені здається, що він завжди поряд зі мною. Кожну секунду. Я відчуваю на собі його погляд, його дотики. Я чую його шипіт перед сном. Я чую, як він говорить мені, що все буде добре. Але нічого вже не може бути добре! Нічого вже ніколи не буде добре!

Пробач мені.

Іноді я приходжу на те місце, де ми були щасливі. На наше місце. На поле вкрите маками – квітами смерті. На поле, де я зрозумів, що життя без Еліаса неможливе.

Лежачи серед кривавих пелюстків, мені здається, що якщо я заплющу очі, то знову опинюсь там. Але все що я бачу – це лише непросвітний морок. Розплющую очі. Я все на тому ж місці, під блакитним небом, лежу серед маків.

Але сьогодні мені легше. Я не намагаюсь знову уявити той день, не звертаю увагу на біль. Ніби з плечей звалився важкий тягар. Вранці я не пішов до Еліаса. Я знаю, що з ним все в порядку. Знаю, що він поряд зі мною, завжди. Він чекає на мене.

Ось я знову іду серед квітів, кінчиками пальців невагомо торкаюсь пелюстків, від чого ті починають тремтіти. Сьогодні я нарешті щасливий. Бо сьогодні я зустрінусь з Еліасом.

Лягаю на землю, вдивляюсь в небо. Здається, сьогодні воно трохи темніше ніж зазвичай.

Я не хотів робити цього, бо якщо мене не стане, не стане і спогадів про Еліаса. Я був тим, хто беріг їх, я був тим, хто весь цей час охороняв пам'ять про нього. Але... На жаль, я заслабкий для того, щоб берегти їх наодинці. Я занадто слабкий для того, щоб продовжувати терпіти цей нестримний біль, від якого я повільно сходив з розуму.

Пробач.

Лезо торкнулось руки – земля змішалась з кольором пелюстків. Мені здається, що я роблю неправильно. Але мені все одно. В мене більше немає нікого. В мене більше немає Еліаса. І тому зараз, на цьому місці, я хочу, щоб земля знала, який колір крові у того, хто втратив все. У того, у кого епідемія забрала все. У того, хто залишився один, через хворобу, спричинену людською ненавистю і жорстокістю. Помираючи, я мрію лише про те, щоб я був останнім, хто загине через те, що «неправильно» любив.

З кожною секундою навколо стає все темніше, а біль відступає.

Я хочу, щоб ця «епідемія ненависті» нарешті скінчилась, щоб люди нарешті почали приймати тих, хто просто любить. Я хочу такі люди, як я і Еліас не гинули, не сказавши все, що хотіли. Я хочу, щоб вони жили в тому світі, де можна не боятись показувати свої почуття. Де їх не будуть ненавидіти за те, що вони люблять людей своєї статі. Навколо вже зовсім темно, майже нічого не бачу. Рук більше не відчуваю, ніби тіла і зовсім немає. Лише блакитні плями неба над головою.

Пробач мені, Еліас...